

Bezpečí Kristových šlépějí

Hošťálková 2. 1. 2022

Písně: 637, 236, 555, 697, 636

Čtení z Písma: Žalm 46; ev. Matouše 6, 25 - 33

Text kázání: 1.ep. Petrova 2, 21

Milí bratři a sestry,

včera jsme tedy opět vstoupili do nového roku. Tuto novou situaci můžeme přirovnat k zasněžené pláni. Ocitli jsme se na ní z ničeho nic. Ať se podíváme jakýmkoli směrem všude jen bílo, všechno je pokryto čerstvým sněhem. Nikde ani živáčka, nikde žádná stopa, všechno je zaváté. A třebaže je nám jasné, že nemůžeme zůstat stát na místě, najednou nevíme, kterým směrem by bylo nejlépe vykročit.

Pokaždé tak nějak začínáme. Stojíme na začátku nového roku, před námi jsou nedotčené a nepopsané dny událostmi života i událostmi celého světa a v té první chvíli se nás dotkne určitá nejistota. V takovém čerstvém sněhu pouze odhadujeme správnou cestu a při každém novém kroku nevíme, co nás čeká. - Došlápneme na pevné místo nebo na okraj nějaké jámy ve které skončíme? Nepraskne pod naší nohou nějaká tenká vrstva ledu a my si nabereme do bot? Někdy to jistě může dopadnout ještě hůře. Někak tak nám také může připadat ono vykročení do nového roku - třebaže obzor a výhled může být slibný a lákavý, přesto je každý krok nejistý, nevypočitatelný, nebezpečný. Jak se najednou všechno změní, když v takovém bílém zjetí najdeme lidské stopy, které vedou odněkud někam! Hned je tu naděje, že nezabloudíme, že nás tyto stopy dovedou k druhému člověku, k lidskému obydlí, do bezpečí.

Něco takového má na mysli také apoštol Petr když nás volá, abychom „**šli v jeho (Kristových) šlépějích**“. Je to dobré slovo, přichází v pravou chvíli. Stojíme na počátku nějaké nové etapy, zdá se nám, že vše před námi je nejisté a my přece musíme vykročit této nejistotě vstříc, vstříc nedotčeným a nejistým dnům, týdnům a měsícům. A tu slyšíme slovo apoštola, který nám vlastně říká: „*Nebojte se, ale vydejte se i na tuto cestu za Kristem. Vstříc všem těm budoucím dnům jděte jako následovníci Ježíše Krista.*“

Taková „šlépěj“ to je především **vyznačený směr cesty**. A aby nebyl nikdo na pochybách o tom, že Ježíš Kristus je ta jediná správná cesta, připomíná nám to ještě on sám: „**Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.**“ Nechce-li někdo ve svém životě zabloudit a minout se tím pravým cílem, pak je zván a volán, aby následoval Ježíše Krista - „**jeho šlépěje**“. To platí i o tomto Novém roce 2022. Chceme si pro něj na Pánu Bohu vyprosit jeho požehnání. Ať se děje cokoli, naše cesta je jasná. Je to cesta, na kterou nás volá Ježíš Kristus, kterou nám On sám doporučil a vyznačil svými šlépějemi, svým vlastním příkladem svatého a bohabojného života, svým životem lásky, milosrdenství, pravdy a spravedlnosti. To je také směr a cíl naší cesty: „**Hleďte nejprve království Boží a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.**“ To je veliké zaslíbení samého Ježíše Krista, našeho Pána. Je to ujištění o tom, že ten, kdo uposlechne a

touto cestou se vydá, nikdy toho nebude litovat, a že také nebude nijak a o nic ukrácen a ochuzen. Bůh, nebeský Otec, mu přidá i to ostatní, co bude na této cestě potřebovat.

Nám má jít především o to, aby nám kraloval Bůh, aby určoval naše slova i činy. Cílem této cesty není jen mít se dobře, potkávat se jen s úspěchy, vztahovat vždy ruce po štěstí, ale „**plnit všelikou spravedlnost**“. To od Ježíše slyší také Jan Křtitel (Mt 3,15). Cílem této cesty tedy není „**shromažďovat poklady na zemi, kde je zloději vykopávají a kradou, kde je žere mol a ničí rez, ale shromažďovat poklady poslušnosti a oddanosti Ježíši Kristu v nebi**“. Je to cesta s onou věčnou nadějí založenou ve spasení a věčném životě. Je to cesta, na které si neustále uvědomuji, že každou věc - dobrou i zlou - přivede Bůh na soud. **Ježíšovy šlépěje** jsou tedy zároveň **pozváním k životu s tímto vyšším cílem**.

Neznamená to, že to je cesta snadná, třebaže se k ní vztahují mnohá zaslíbení i to nejvyšší, konečné. Apoštol, v souvislosti s Ježíšovými šlépěji, mluví o jeho utrpení a kříži. A Ježíš Kristus sám hovoří o „**široké cestě a prostranné bráně, která vede do zahynutí**“ a o „**cestě úzké a těsné bráně, která vede do života**“. On nás tedy na tu jeho cestu nechce nalákat nějakou povrchní propagandou. Naopak, připravuje nás na všelijaké těžkosti a nesnáze. Ovšem všechny tyto překážky a obtíže nejsou ničím ve srovnání s tím, co je cílem této cesty. Je to království věčnosti, kde už není nic jenom na chvíli, kde není slz ani loučení, ale kde je všechno „navěky“.

Ale ty vyznačené šlépěje, to není jenom směr cesty a její konečný cíl, je to také **cesta prověřená**. Je to jako vyznačená cesta uprostřed minového pole. Jsou to právě tyto šlépěje, které odhalují ta nejrůznější a mnohá nebezpečí a ten, kdo staví své nohy do těchto šlépějí, ten může důvěřovat a spolehnout se na to, že vstoupí na bezpečnou a pevnou půdu pod nohama. Jistěže je na tomto světě tisíce směrů a nejrůznějších cílů, za kterými se může člověk vydat, může jít životem „na vlastní pěst“ podle svého a také se touto vlastní cestou pouští. Mohou jej zlákat všelijaké slibné obzory, věci, které člověka tak přitahují. Pak ale zapomene hlídat každý svůj krok, neuvědomuje si nebezpečí takové cesty a povětšinou končí někde na scestí a ve slepé uličce. Kolik existuje - mezi námi lidmi - právě takovýchto bludných cest, na kterých lidé zabřednou a odkud už cesta dál nevede. Kolik je tu cest, které vedou k nejrůznějším zklamáním a neštěstím. A často je tomu tak jenom proto, že lidé k nebezpečí nepřihlíželi a neslyšeli ani na napomínání a varování a vydali se na onu cestu životem podle „**žádostí svého srdce a žádosti svých očí**“.

Cesta, kterou vyznačil Kristus je cestou prověřenou. On sám nejlépe poznal všelijaká životní úskalí a nebezpečí. On sám také nejlépe zná všechny nebezpečné srázy a místa, kde by člověk mohl ztratit pevnou půdu pod nohama. Jeho šlépěje jsou zárukou toho, že každý, kdo jej následuje, půjde od zlého k dobrému, nesejde ze správné cesty života a nepadne tak, aby už nemohl znovu povstat.

Jeho cesta je také cestou, kterou už šlo a prošlo mnoho lidí před námi - a také ta jejich cesta nám září jako **vzácný odkaz**, který máme přijmout a kterého se máme držet. Až posud se na světě vždy znovu ukazuje, že každá jiná cesta než cesta lásky a spravedlnosti, pravdy, pokoje a dobré vůle je cestou špatnou, cestou, která nevede k ničemu dobrému a nakonec ani ke štěstí ani k radosti. Mysleme tedy na počátku tohoto nového roku i na to, abychom tuto cestu neopouštěli, abychom se nedomnívali, že snad najdeme ještě nějakou jinou lepší cestu, která nám bude vyhovovat lépe, která nám nabídne víc nebo nás lépe uspokojí. Je to pokaždé sebeklam a lidé to dříve nebo později poznají sami. Vykročme s důvěrou i do tohoto

nového roku na tuto osvědčenou cestu, cestu prověřenou, cestu, která je zárukou, že ten, kdo se na ni vydá, se nikdy nebude muset vrátet, litovat svých promarněných dnů, litovat svých scestí a životních omylů.

A ještě, tam, kde jsou šlépěje nohou, tam je také možné mluvit o **prošlapané a proražené cestě**, tak jak to zpíváme v písni: „*Jezu rač ty sám, cestu razit nám*“. Kudy někdo prošel, tam se už jde mnohem snadněji a pohodlněji. V této souvislosti někdy také mluvíme o tzv. „vyježděných kolejích“. Velmi často to ale myslíme jako varování a výstrahu. Vyjeté koleje jsou obrazem příliš snadné a pohodlné cesty, kdy koleje člověka vedou a řídí samy, takže se on sám nepotřebuje ani příliš namáhat, být ostražitý a přemýšlet. Jistěže i toto nebezpečí na cestě za Kristem hrozí. Je to cesta pouhé nepochopené tradice, cesta ze zvyku a povinnosti, kdy naše nohy jsou jinde než naše srdce. Ale cesta za Kristem není a nikdy nesmí být záležitostí jen nohou, ale též lidského srdce, lidské mysli, celého člověka. Koho by nesly jen nohy a netáhlo jej srdce, ten nikam nedojde. Ježíš Kristus před námi cestu, na kterou jsme zváni a po které máme jít, prošlapal a probojoval. Tato cesta vedla od Betlémských jeslí, přes Golgotský kříž a hrob. On prošel vítězně tím, čím nikdo z lidí projít nemůže. Jeho cesta je průlomem do smrti a osudu života na této zemi.

Jak je dobré a krásné, že ani na počátku Nového roku nemusíme stát pouze s obavami a pocitem nejistoty, co bude a co nám Nový rok přinese, ale že před sebou smíme vidět tyto Kristovy šlépěje, které nám udávají směr a cíl, které přemáhají mnohou nejistotu a které to nejtěžší už vyšlapaly dávno před námi. A jaká je v tom také záruka i pro tento nastávající rok - vědět, že jsme povoláni k tomu, abychom následovali „**jeho - Kristovy - šlépěje**“.

Amen.